

Sygn. akt II K 865/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Nalepa

Protokolant: st.sekr.sądowy Joanna Kotala

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2017 roku na rozprawie sprawy

M. J. (1)

s. D. i B. z domu Z.

ur. (...) w P. (...)

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 25 października 2015 roku o godz. 20:35 w P. (...) na ul. (...), poruszał się po drodze publicznej jako kierujący pojazdem mechanicznym - samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...), wbrew orzeczonemu w stosunku do niego wyrokiem Sądu Rejonowego w B. II Wydział Karny, w sprawie sygn. akt II K 1226/14, zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 1 (jednego) roku,

tj. o czyn z art. 244 kk

II. w dniu 30 października 2015 roku o godz. 09:20 w P. (...) na ul. (...), poruszał się po drodze publicznej jako kierujący pojazdem mechanicznym - samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...), wbrew orzeczonemu w stosunku do niego wyrokiem Sądu Rejonowego w B. II Wydział Karny, w sprawie II K 1226/14, zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 1 (jednego) roku,

tj. o czyn z art. 244 kk

orzeka:

1. oskarżonego M. J. (1) uznaje za winnego zarzucanych mu czynów z których każdy wyczerpuje dyspozycję art. 244 kk w zw. z art. 4§1 kk w brzmieniu do 31 maja 2017 roku przy czym przyjmuje, iż oskarżony dopuścił się ich działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem tej samej sposobności, zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny wyrok, co do któregośkolwiek z nich i za to na podstawie art. 244 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państw kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz wymierza mu opłatę w kwocie 60 (sześćdziesięciu) złotych.

UZASADNIENIE

Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku.

M. J. (1) został skazany za czyny opisane w punktach I i II aktu oskarżenia wyczerpujące dyspozycję art. 244 kk w zw z art. 4 § 1 kk polegające na prowadzeniu pojazdu mechanicznego marki F. o nr rej (...) w dniu 25 października 2015 r. na ul. (...) (czyn I) i 30 października 2015 r. (czyn II) na ul. (...) wbrew zakazowi prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w B. w sprawie II K 1226/14. Oskarżony naruszył zakaz umyślnie. Na etapie dochodzenia złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego bez rozprawy obejmujący obligatoryjny zakaz prowadzenia pojazdów na okres 1 roku z którego się nie wycofał. W postępowaniu wykonawczym uczestniczył w posiedzeniu w przedmiocie zamiany grzywny na karę zastępczą, potem odbywał zastępczą karę pozbawienia wolności. Niemożliwym więc było w świetle tych okoliczności, iż nie wiedział, że w sprawie zapadł wyrok skazujący obejmujący zakaz prowadzenia pojazdów.

Sąd zastosował wobec oskarżonego ustawę poprzednio obowiązującą do dnia 31 maja 2016 r., jako ewidentnie korzystniejszą dla sprawcy. Przepis art. 244 kk od 1 czerwca 2016 r. (zmiana wynikająca z ustawy z 23 marca 2017 r. o zmianie ustawy Kodeks kary raz niektórych innych ustaw Dz. U. z 2017 r. poz 966) zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat, wcześniej do 3 lat. Dodatkowo od 1 czerwca 2016 r. obligatoryjnie jest orzeczenie wobec sprawcy czynu z art. 244 kk polegającego na niezastosowaniu się do zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kolejnego zakazu prowadzenia pojazdów (art. 42 § 1 a pkt 2 kk). Wcześniej nie było nawet takiej możliwości.

Oskarżony obu czynów dopuścił się działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem tej samej sposobności, zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny wyrok co do którekolwiek z nich, czyli w warunkach ciągu przestępstw opisanego w art. 91 § 1 kk

Uzasadnienie orzeczenia o karze i rozstrzygnięć z tym związanych.

Wymierzając oskarżonemu karę kierowano się dyrektywami z art. 53 kk.

Na korzyść oskarżonego przyjęto przyznanie się do winy i złożenie wniosku o skazanie bez przeprowadzania postępowania dowodowego w całości, co świadczy o zaczętym procesie resocjalizacji na etapie postępowania sądowego. Oba czyny oskarżonego zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, godząc w ten sam przedmiot ochrony prawno karnej, istniał między nimi ścisły związek przedmiotowy i podmiotowy, co przemawiało za korzystniejszym ukształtowaniu kary wymierzonej za ciąg przestępstw. Jednak nie można zapomnieć, że oskarżony naruszył zakaz dwukrotnie a wcześniej był karany sędownie, choć nie za przestępstwa przeciwko wymiarowi sprawiedliwości.

Biorąc powyższe okoliczności pod uwagę wymierzono oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, jako adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu.

Warunkowe zawieszenie wykonania kary nie było możliwym z uwagi na treść art. 69 § 1 kk, wykluczającego skorzystanie z probacji wobec sprawcy skazanego w dacie popełnienia przestępstwa na karę pozbawienia wolności, a M. J. do tego katalogu się zalicza.

Na podstawie art. 627 kpk obciążono oskarżonego obowiązkiem zwrotu wydatków na rzecz Skarbu Państwa, albowiem nie ujawniły się okoliczności przemawiające za zwolnieniem go od ich ponoszenia. Opłatę wymierzono oskarżonemu w oparciu o art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.